

1 KADÍLLAK

‘Wrow!

Ik heb de laatste tijd een raar gevoel, Noura,’ zegt Dolfje.

‘Een naar gevoel, zelfs!

Raar en naar.’

Ze zitten op een muurtje in de stille straat en laten hun poten bengelen.

Twee weerwolfjes.

Alle huizen zijn donker en alle gewone mensen slapen.
Ook Timmie en pa en ma liggen al lang in hun bed.
Lichtblauwe mist zweeft rond de lantaarnpalen.
Boven hen is de nacht inktzwart vol lichtgevende stippen.
Daar schijnt de volle maan prachtig en oogverblindend.
Het is een sprookjesachtige nacht.
Toch heeft Dolfje een donker gevoel.
Noura kijkt Dolfje aan met een bezorgde blik.
'Een *raar naar gevoel*, Dolfje?
Wat bedoel je?'
Dolfje haalt zijn schouders op.
'Ik... weet het niet.
Net of ik gevolgd word door...'
Hij denkt na.
'Spionnen?' fluistert Noura.
'Eh, ja... zoiets.
Misschien komt het door die enge droom die ik had.'
'Enge droom, Dolfje?'
Dolfje knikt.
'Over een heel eng monster met vleermuisvleugels en gloeiende ogen: een kadíllak!'
'Een kadíllak?'
Noura schiet in de lach en stompt Dolfje tegen zijn schouder.

‘Gekkerd!

Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Dat wil niet zeggen dat hij niet bestaat,’ mompelt Dolfje.

‘Wij bestaan toch ook!’

Hij wrijft over zijn schouder.

Als Noura een weerwolf is, is ze behoorlijk sterk.

‘Ik had ook een enge droom,’ zegt Noura.

‘Over het Monster van Frankenstein.

Weet je wie dat is?’

Dolfje schudt zijn kop.

‘Geen idee, Noura.’

Noura grinnikt.

‘Dat is een heel grote kerel.

Zo groot als een boom, met een vierkante kop en schroeven in zijn nek.

Brrrr.

Hij leek vreselijk, maar hij was eigenlijk best zielig.'

Ze krabt op haar kop en kijkt even peinzend omhoog naar de maan.

'Een monster is niet altijd wat hij lijkt, Dolfje. Net als wij, haha.'

Opeens springt Dolfje van het muurtje en jankt vrolijk naar de maan:

'Awoe-oe-oe-oe!

Zo'n monster bestaat gelukkig niet, Noura!

Kom, we gaan naar huis.

Morgen proefwerk aardrijkskunde.

Da's pas eng!

En het is nu al drie uur of zo!'

Noura gaapt.

'Weerwolf zijn is altijd leuk, maar als je de volgende ochtend naar school moet, is het nachtleven best vermoeiend.

Weet jij waar Babyloniëbroek ligt, Dolfje?'

Dolfje trekt een wenkbrauw op.

Hij grijnst.

'Dat... dat zoek ik morgenvroeg nog gauw even op. Ik...'

Een krijsend geluid snijdt door de nacht.

Dolfje kijkt verschrikt omhoog.

Even is hij bang dat een schreeuwende draak met
vurige ogen uit de hemel zal neerdalen.
Opnieuw dat gekrijs.
Het komt niet uit de lucht, maar aan het einde van
de straat komt iets aan met een enorme vaart.
Lang en zwart is het, als een reusachtige
glanzende kever.
Met gloeiende ogen komt het lange zwarte ding
krijsend de hoek om.
Oh nee! denkt Dolfje.
De kadillak...

2 SPIONNEN

De zwarte reuzenkever kruipt verder de straat in en stopt plotseling.

Twee vlammeende ogen kijken Dolfje dreigend aan.
'Rennen, Noura!'

Aan de zijkanten van het zwarte monster vouwen hoekige vleugels zich uit.

De kadillak is een soort... vleermuisdraak-kever... dinges! denkt Dolfje.

Ik wist het wel.

Precies zoals in mijn droom.

Hij wil rennen, maar hij staart alleen maar met open mond naar het enorme wezen.

Ook Noura staat roerloos naast hem met opengesperde ogen.

Dan gebeurt er iets vreemds.

Er stappen twee gedaantes uit het zwarte monster.

Dunne, lange figuren zijn het.

Ze dragen jassen, hoeden en zonnebrillen die hun bleke gezichten half bedekken.

Met snelle passen komen ze op Dolfje en Noura af.
Hun lange schaduwen glijden over de straat.

Hoe kan dat?

Hoe kunnen er mensen uit dat monster stappen?

Opeens begrijpt Dolfje het.

Die vleugels zijn geen vleugels.

Die ogen zijn geen ogen.

De kadíllak is geen krijsend monster, geen zwarte vleermuisdraak...

Het is een lange, zwarte auto, met deuren en koplampen!

Met een ronkende motor.

En met banden en remmen, die krijsen in bochten!

De naam van de auto staat zelfs in prachtige krullende letters op de motorkap: Kadíllak.

Maar wie zijn die mensen dan?

Noura stoot Dolfje aan.

‘De spionnen uit jouw droom!

Wegwezen!’

Dolfje draait zich om en wil wegrennen, maar een hand grijpt hem in zijn nek.

‘Staan blijven, kereltje!’

Dolfje wordt opgetild.
Zijn benen spartelen in de lucht.
De twee gedaantes met jassen, hoeden en
zonnebrillen staan om hem heen.
'Ren, Noura!' roept Dolfje.
Maar Noura blijft staan.
Ze kromt haar klauwen.
Ze gromt haar engste weerwolfgrom.
'Wraw, laat Dolfje los!'
Een van de twee gedaantes draait zich naar haar
om.
'Kop dicht, weerwolf!' snauwt hij.
Hij trekt een paraplu uit zijn lange jas.
Daarmee wijst hij naar Noura.
De punt van de paraplu flitst in het maanlicht.
Meteen deinst Noura angstig terug.

Ze voelt het gevaar in al haar botten.
Zilver!
De lange figuur buigt zich over haar.
Hij drukt de zilveren punt van de paraplu tegen
Noura's borst.
'Wat dacht je hiervan?' grijnst hij.
'Dolfje...' kreunt Noura.
'Aaaaah!'
Haar armen en benen trillen en worden slap.
'Noura!' schreeuwt Dolfje.
Hij ziet hoe zij neervalt op de straatstenen.
'Help!' roept Dolfje.
Een hand wordt om zijn mond gevouwen.
Hij wordt de wagen in geduwd.
Op de achterbank zit een lange, magere figuur, die
ook een hoed en een zonnebril draagt.
De twee mannen stappen voor in de auto.
'Rijden!' snauwt de lange man.
'Zoals u wilt, meneer Gratemager,' zegt de
chauffeur.
Even kijkt de man opzij.
'Zo, jongen, daar ben je dan eindelijk.
Je vader wacht op je...'

3 THUIS, INTUSSEN

Timmie schiet rechtop in bed.

Hij kijkt op zijn wekkerradio.

03.15 uur.

Timmie krabt op zijn hoofd.

Waarom word ik wakker? denkt hij.

Waarom voel ik mij zo... ongerust?

Hij gaapt.

Dolfje! denkt hij dan.

Het moet iets met Dolfje te maken hebben.

Deze nacht is het volle maan, dus Dolfje is een
weerwolf.

Niks bijzonders!

Dat gebeurt elke maand met volle maan, drie
nachten achter elkaar.

Maar waarom ben ik nu opeens zo...
Timmie stapt uit bed.
Hij loopt zijn kamer uit, de trap af, naar beneden.
Er brandt licht in de keuken.
Aan de keukentafel zit pa.
Op de tafel staat een grote, gebloemde theepot.
Op pa's hoofd staat de gele theemuts in de vorm
van een olifant.
Ma schenkt thee in twee koppen.
Allebei kijken ze met een zorgelijke blik naar
Timmie als hij de keuken binnenloopt.
'Jij ook wakker?' zegt ma.
Timmie knikt.
'Dolfje?' zegt pa.
Timmie knikt opnieuw.
Ma pakt een derde kop en schenkt thee in.
'Heb je een idee waarom...'
Timmie haalt zijn schouders op.
'Weet ik niet!
Er is iets wat niet goed voelt.
Meestal maak ik me geen zorgen met volle maan.
Dolfje is een weerwolfje, zoals altijd en het komt
goed.
Maar deze nacht...'
Pa knikt en drinkt zijn kop in één keer leeg.
'Gek genoeg werd ik ook wakker met een naar
gevoel.
En mama had hetzelfde!
Dan slaakt hij een kreet en pakt zijn tong met

twee vingers beet.
'Auw, wat is die thee heet!
Ik heb mijn tong verbrand!'
Ma zucht, terwijl ze de theekoppen opnieuw vult.
'Wat doen we nu?'
'Wachten en even geen thee drinken!' zegt pa,
terwijl hij zijn theekop opzijschuift.
Hij krabt met twee handen onder de theemuts.
Dan tilt hij hem van zijn hoofd.
Voorzichtig plaatst hij de theemuts over de
theepot.
'We wachten gewoon tot Dolfje weer thuis is.
En dan is alles goed.'
Pa glimlacht zwakjes.
'In elk geval blijft de thee nog uren warm, dankzij
mijn theemuts.
Dan heeft Dolfje straks lekker warme thee als hij
thuiskomt.
Als hij zijn tong maar niet verbrandt!
Toch?'
Ma en Timmie knikken aarzelend.
In zijn maag blijft Timmie iets raars voelen.
Alsof daar een dubbele knoop zit.
Aan de gezichten van pa en ma ziet hij dat zij ook
zo'n knoop in hun maag voelen.
Wat moeten ze doen als Dolfje deze keer niet
thuiskomt?
Wat dan...?
Plotseling rinkelt de deurbel.

Het geluid klinkt als een schelle kreet in de stilte.
Verschrikt kijkt iedereen op.
Pa veert op van zijn stoel.
Wie staat daar midden in de nacht voor de deur?
'Hier blijven, jullie,' zegt pa.
'Ik ga kijken!'
Ma zucht als pa de keuken uitloopt.
Met een verliefde blik kijkt ze hem na.
'Kijk dan, hij gaat in zijn eentje midden in de
nacht naar de voordeur, naar een onbekende
beller!
Wat is hij toch dapper, mijn Willem.'

4 'UITSTAPPEN!'

De rit duurt lang, misschien wel een uur.
Dolfje weet het niet.
Hij zit roerloos op de achterbank.
Hij moet steeds denken aan Noura.
Wat is er met haar gebeurd?
Hopelijk is ze niet gewond.
Wie zijn die mannen met hun zonnebrillen en
hoeden?
En wie is die lange magere man naast hem?
Wat bedoelt hij met *je vader wacht op je*? denkt Dolfje.
Pa is mijn vader!
En hij is gewoon thuis met Timmie en ma!
De bleke man heeft geen woord meer gezegd.
Hij zit daar doodstil in het donker.
In zijn brillenglazen flitsen de lichten van de
straatlantaarns, die voorbijkomen.
Dolfje durft niets te zeggen.
Waar gaan ze naartoe?
Opeens remt de auto en staat stil.
'We zijn er!' zegt de magere man.
'Uitstappen!'
Het portier van de auto zwaait open.
De bleke man duwt Dolfje naar buiten.
Daar grijpen de zwarte spionnen hem meteen beet.
Dolfje kijkt snel om zich heen.
Een lange oprit met hoge bomen aan beide kanten
en aan het einde daarvan een enorm hoog huis.

‘Naar binnen met hem,’ zegt de magere.
Dolfje wordt over de goudglanzende stenen van de
oprit naar het hoge huis gesleurd.
Enorme deuren zwaaien open en twee schaduwen
springen naar buiten.
In het licht van de opening staan een man en een
vrouw.

Hij is klein en rond.
Zij is lang en dun en een kop groter.
De bleke, magere man schuift Dolfje naar voren.
'Alsjeblieft, meneer.
Hier is hij...'
'Goed gedaan, Gratemager,' zegt de kleine, ronde
man.
Hij spreidt zijn armen.
'Eindelijk ben je daar, zoon!'
Zijn gezicht straalt in het witte maanlicht.
Dolfje weet niet waarom, maar een rilling
loopt over zijn rug als een rups met honderden
wriemelende pootjes.
De man in de opening ziet er vaag bekend uit.
Dolfje weet haast zeker dat hij hem eerder gezien
heeft.
Ooit! Ergens...

5 ONTVOERD!

Op zijn tenen loopt pa door de gang.
Opnieuw wordt er hard op de bel gedrukt.
DRRRRIING!
Pa grijpt een paraplu uit de paraplubak.
Met twee handen houdt hij hem vast.
'Wacht maar, ik heb een wapen,' fluistert hij.
Hij legt een oor tegen de voordeur en luistert.
'Wie is daar?'

Geen antwoord.
Weer rinkelt de bel.
Zo hard, dat pa van schrik de paraplu laat vallen.
Hij bukt en zijn hoofd blijft hangen voor de
brievenbus.
Voorzichtig duwt hij de klep open.
Door de smalle opening kijken twee donkere ogen
hem aan.
Pa deinst terug.
'Hallo, ik ben het,' fluistert een stem.
'Noura?'
Snel opent pa de deur.
Zijn mond zakt open.
'Noura, wat is er met jou aan de hand?
Je ziet eruit alsof een tractor over je heen gereden
is.
Wat is er gebeurd?'
Noura wil iets zeggen.
Met grote ogen kijkt ze pa aan.
'Ik was met Dolfje en toen...'
Dan zakt ze in elkaar.
'Noura!' roept pa.
Net op tijd vangt hij haar op.
Snel draagt pa de kleine weerwolf naar de
woonkamer.
Voorzichtig legt hij haar op de bank.
Ma en Timmie komen verbaasd uit de keuken.
'Wat is er met Noura?' vraagt Timmie.
Hij streelt Noura's harige oren.

Pa haalt zijn schouders op.
'Ik weet het niet.
Ze was met Dolfje, zei ze.
En toen viel ze flauw.'
Ma legt haar hand zachtjes op Noura's
wolvensnuit.
'Wat is er met Dolfje gebeurd, liefje?'
Een poos geeft Noura geen antwoord.
Dan doet ze langzaam haar ogen open.
Ze kijkt van links naar rechts.
Van Timmie naar zijn vader en zijn moeder.
'Dolfje...' fluistert ze.
'Dolfje is ontvoerd...'

